

Sygn. akt II KK 428/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **skazanego L. I.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 października 2021 r.,
wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 3 lipca 2001 r., sygn. akt III K (...),

zmienionego wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 3 lipca 2020 r., III K (...), uznał oskarżonego L. I. za winnego popełnienia dwóch czynów z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. oraz z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. czynów i skazał go na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 9 marca 2021 r., AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w części, ale odnośnie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu II instancji zaskarżył kasacją obrońca skazanego W. kasacji zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia do czasu jej rozpoznania.

Uzasadnił to tym, że skazany od lat leczy się psychiatrycznie na depresję, dowodem czego ma być dokumentacja, „którą załącza”. Jakkolwiek tego nie uczynił. Dopiero do pisma z dnia 20 września 2021 r. nazwanego „uzupełnieniem kasacji” dołączył kserokopie zaświadczenia i historii choroby – bez potwierdzenia za zgodność. Nadto zapisy w tejże historii choroby są – w przeważającym zakresie – w ogóle nieczytelne, a wspomniane zaświadczenie z dnia 20 maja 2021 r. potwierdza, to, że pacjent zgłosił się dwa miesiące temu po śmierci poprzedniego lekarza z nasileniem objawów depresyjnych- lękowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie. Przedłożone przez obrońcę kserokopie dokumentów – tak z uwagi na ich znaczną nieczytelność i fakt, iż są niepotwierdzonymi za zgodność kserokopiami – żadną miarą nie mogą świadczyć o zasadności przedmiotowego wniosku, niezależnie od tego, że dotychczas skazany tych okoliczności nie podnosił, a nawet w przypadku ich potwierdzenia można je

wykorzystać li tylko jako podstawę ubiegania się o odroczenie wykonania kary, czy też o przerwę w karze.

Dodać też należy, że z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.